

Det, der bestaar.

For Guds Ord bestaar evindeligt, (af. 40, 8).

En Sønneudkaarelses Mand.

J modtog jo ikke en Trældoms Mand, atter til Bragt, men J modtog en Sønneudkaarelses Mand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader!

Udtrykket „Trældoms Mand, atter til Bragt“ bruger Apostelen sikkert af Henjyn til de Kristne i Menigheden, som før har været Jøder. Thi Menigheden i Rom havde jo famlet Medlemmer ud af baade Jøder og Hedninger.

Det er mærkeligt med den Trældoms Mand.

Paulus skriver for Resten i dette Kapitel om tre Slags Mænd, eller — den ene Drist kalder han Rød, den anden Trældoms Mand, den tredje Sønneudkaarelses Mand.

Rødets Mand eller Drist og Sjegen er her ladet ude af Betragtning. Tidligere i Brevet er der advaret stærkt imod den.

Her taler Apostelen jærlig til dem, som „er i Kristus Jesus“ og advarer dem imod Trældommens Mand.

Under den gamle Pagt, Lovens Pagt, kunde det nogensinde høres at trælle som Slaver under Lovens, men det ikke nu.

Under den gamle Pagt maatte Søderne trælle for at opdrages til Kristus, for at komme til Overbevisning om, at de ikke kunde opnaa Næstærlighed og Børnefaar hos Gud ved Lovens. Men nu var det anderledes.

Og dog — det laa hos dem, at de fulde tjene Gud med Trællesind. Kristne ud af Hedningerne var mere tilbøjelige til atter at lade Rødets Driste faa Tøflerne. De af Rødestamme til at trælle.

Hvordan kunde det hænge sammen? Ganske naturligt.

Mennesket vil selv være noget, selv udrette og fortjene noget. Naar det saa ikke leve efter sine fædelige Tilbøjeligheder, saa vil det fortjene noget ved at trælle.

Samme Tilbøjeligheder har den kristne Menighed haft at kæmpe imod til enhver Tid, har det ogsaa i vor Tid. Enten falde hen og blive Syndens Tjenere eller ogsaa blive Guds Tjenere som Trælle.

Men lad os vende os fra det om Trældommens Mand og lægge Mærke til, at Paulus ligesom siger:

„J modtog en Sønneudkaarelses Mand“, det vil sige en Mand, et Sind, der stemmer overens med dette at være udkaarede eller adopterede til at være Børn.

En saadan Mand paastaar Paulus altsaa, at de har modtaget, og det maa selvfølgelig være Gud, der har givet dem denne Mand.

Naar fik de da denne Mand? Ganske naturligt med det samme, at de blev adopterede til Børn, altsaa da de troede og gennem Døb blev optagne i Samfund med Gud.

Er der derud fra sluttet, at Gud giver til alle, som han gennem Døb adopterer til Børn, en ny Mand, en Vernefaars Mand.

Et det ikke ogsaa underligt, som baade det kristne Barn og den nyomvendte kan bede til Gud med barnlig Fortroelighed!

Drit Vandins Gueberdrille. Fra en 25e Klasse af Vandins Kondenserede Gueberdrille kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drik. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Gueber. Kjøb Vandins, den eneste ægte. Tilfalds hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Groceri-maan efter den eller send 25c direkte til os. Agenter pusses overalt til at sælge vore kondenserede Gueberdrille og vore Familie-Mediciner. Star Fortjeneste. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Vandin & Co., 117-119 N. Elizabeth St., Chicago, Ill.

Men ingen er tvungen til at lade sig drive af den Mand. Nej, denne Mand vil ikke „drive“ Mennesket frem i den Forstand, at Mennesket frit skal følge den.

Derfor er der Mulighed for — en Mulighed, der desværre altfor ofte bliver til Virkelighed — at Guds Børn kan henfalde enten til at adlyde Rødet eller til at trælle.

Men nu til Slutning: — Hvor herligt er det dog ikke med den Sønneudkaarelses Mand, Gud har givet os, og vi har modtaget.

Hvor godt for det første, at vi maa være fri for at tjene Rødet i dets Ulyster, en Tjeneste, der fører til Jordbærværelse og Død.

Hvor godt for det andet, at vi er „udkaarede“ til at være Guds Børn, at vort Barnefaar hos Gud slet ikke afhænger af os selv, af vor egen Værdighed eller Trællen, men ene og alene af Guds Valg, af hans Adoption.

Det er en Grund for vort Barnefaar, som ikke røffes eller bevæges af noget som helst.

Og saa ud fra den Forudsigelse og i den Mand, Gud ved Udkaarelsen har givet os, at tjene Gud i Frihed uden Tanke om, at vort Barnefaar slet ikke afhænger af vor Fortjeneste — hvor herligt!

Det er noget ganske andet end enten at tjene Rødet til Jordbærværelse eller at trælle til ingen Nytte!

Ja, det er saligt i Sønneudkaarelsens Mand at kunne raabe: Abba, Fader! at kunne bede til Gud som vor fædre Fader i Himmelen.

J Frihed at lade sig drive af Sønneudkaarelsens Mand, som vi ved Adoptionen modtog, det er det eneste, der stemmer sig Guds Børn. Saa endnu — læg Mærke til, at Paulus, der før skriver, sluttelig siger vi, hvorved han viser, at han selv er med i den rette Mand at raabe: Abba, Fader!

Titanic.

II.

Gravkristen.

Amerikanske Kvinder er for nærværende i Færd med at samle Bdrag til et Mindesmærke, som skal rejses i De Forenede Staters Godebidstid for de mange, der fandt Døden ved „Titanic“ Forts. Svad man saa vil skrive paa denne Bauta, ved jeg ikke; det bliver vel nok noget, som skal forberede det menneskelige og prise Heltemodet.

Men det synes mig, at over „Titanic“ dybe Grav, hvor Atlanthavets graadige Volger ruller, har den Almagtige selv ristet disse Runer: „Sie transit gloria mundi!“ Ja viselig lyder det derude fra: „Verdens Herlighed forgaar“; den er som „Græssets Blomster, der snartlig affalder. Tank paa Stenpedampere. Skibet var stort, massivt og stærkt; man mente ikke, at der var nogen Fare ved at sejle med det; „det kan ikke synke“, hed det. J dette flydende Vabelstaar var saa at sige al Transportsationens Fremgang og Opfindelse famlet, og nu ligger hele Herligheden paa et af Verdenshavets dybeste Steder. Paa nogle saa Timer blegnede hele denne kostbare Storhed paa Oceanfareren; ja, den faldt af som en visnen Blomst.

Er vi saaledes ikke, hvorledes „Verden“, ja, selv det skønneste, bedste og nyttigste, den kan opvise, bærer Fortængelighedens og Fortræffelighedens Stempel. Paa sin forfærdige Laas den stolte Sejler i Aas som en Væggesaal.

Og ikke blot „Titanic“, men alle de Skibbarheder, som gik under med den. Noget af de rigte Passagerer havde henlagt i Skibets Sikkerheds-gemmer Smykker, der havde kostet fabelagtige Summer. Og flere londske Blade har angivet, at den berømt „Blau-Diamant“ var ogsaa med paa „Titanic“. Den var købt af en rig Amerikaner; dens Værdi ansattes til 1½ Million Mark. Den har været ejet af en turkisk Sultan, af Marie Antoinette, af den Prins af Saballe o. a. Til Diamanten knyttede sig den Tradition, at dens Ejermand eller Ejerinde altid maatte lide en brat og voldsom Død. Jo, det er en Kendsgerning: „Verdens Herlighed forgaar.“

Da den franske Præst Massillon stod ved Ludvig den Fjortendes Ri-

te for at holde Sigprædiken over den store og indsigtsfulde Regent, løstede han sine Øjne fra den døde op mod Himmelen og udbød: „Der er intet stort uden Gud!“ Ja, lad os løfte vort Blik fra „Titanic“ blegnede og al anden blegnende verdslig Herlighed og erkende: „Gud er stor!“ Han er den evig store, den uforanderlige Klippe, hvis Herlighed aldrig skal visne. Israels store Salmesiger sang: „Derfor Havets Brændinger, er Herrens magtig i det høje.“ Ja, han er herlig og magtig fremfor al Verdens Herlighed og alle Brændinger, og saa dem, der fugede „Titanic“ med sig i Døbet. Og det er soleklart, at skal det gaa os vel, naar Verden blegner, saa maa vi staa i Samfund med den uforgængelige Gud. Den, der ejer ham i Jesu Kristi Tro, skal betaa ved ham; den, der kun ejer Verden, maa gaa under med den. Ved et Møde udtalte en Student følgende: „Jeg har Gud Fader som min Fader, Jesus Kristus er min Frelser, Heligaanden er min Trøster! Guds Ord skal være min Rettesnor, Guds Folk skal være mit Folk. Jeg giver mig selv — Legem, Sjæl og Mand, alt, hvad jeg er og har og alt, hvad jeg haaber paa til Herren; og dette gør jeg veloverbejet, oprigtigt, frit og for evigt.“

Her, det er Troens Tale. Den, der har det saaledes, er i Besiddelse af Verden, som ikke kan blegne, selv i en Katastrofe som „Titanic“.

Dagen efter sin Dødsbedstid tog Hans Nielsen Haage sine to Søstre med sig ud til det Sted, paa den Ager, hvor han havde mødt sin Gud. Han greb dem begge ved Haanden, saa dem mildt ind i Øjet og sagde: „Jeg tror, jeg har fundet Fred med min Gud, saa at, om jeg døde nu i Nat, da skulde jeg indgaa til Salighed“. Mærker vi ikke nok, at da havde Vondeløsten fra Tame faaet Jodfaaet paa Klappen, den evige, og den bar ham oppe.

Kære Læser! er Gud bleven din Del? Kan du sige med Afj: „Oven har jeg i Himlene, og lige med dig har jeg ikke Nødt til noget paa Jorden. Formægter mit Nød og mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Aliv og min Del evindeligt.“ (Gal. 7, 25, 26).

Hvor sandt og klart har Biskop Kango dog sunget om den forgængelige Verden:

Svad er det dog alt, Som Verden opvinkler med fager Gestalt? Det er jo kun Svinger og skinnende Glar, Det er jo kun Bobler og skrattende Kar, Det er jo kun Øngels, Dynd og Fortræd, Forføngelighed!

Rejsebrev til „Danferen“.

(Af R. P. Lang.)

I.

Da jeg rejste hjem fra, tilbød jeg at skrive lidt en Gang imellem fra Rejsen. Saadan, hvis jeg paa en eller anden Maade blev gaaen eller udforsket, saa jeg intet andet kunde bestille, saa kunde jeg jo altid skrive lidt til „Danferen“. Nu kan jeg ikke egentlig sige, at jeg for Nøjeblikket besidder de nævnte Egenslaver, thi jeg har lige kjøbt min Aftensmad, tændt mig en Cigar og løser en ca. 6 Lufind Jod over Havet inde i Mormonernes Land, og hvad er der saa at gnave over? Men jeg vil nu prøve at skrive lidt alligevel.

Jeg rejste egentlig hjem fra Tirsdags, men Omstændigheder indtraadte, som gjorde, at jeg ikke kom længere end til Omaha, og saa maatte vende om hjem og tage nyt Tiløb; men saa kom Onsdag, og endelig gik det i strøgende Fart med „Los Angeles Limited“.

Turen gennem Nebraska vil jeg ikke sige meget om, thi den Stat har saa mange fortræffelige Egenskaber, at hvis jeg skulde begynde paa at opregne dem, blev jeg aldrig færdig, og Folk vilde tro, at jeg var Landagent, hvad jeg dog aldrig vilde have dem til. Men det kunde jo ogsaa optages som en Anjult over for Læsernes Intelli-

gens, at de ikke skulde lende en faa god og fortræffelig Stat som Nebraska, idet at jeg skulde oplyse dem derom. Derfor vil jeg slet ikke sige noget om den eller give det Udseende af, at jeg vil laa paa Fremme for den, fordi jeg selv bor der, men hellere fortælle lidt om de Steder, jeg har set paa Rejsen.

Da jeg slog Øjnene op i Morges, efter en god Nats Søvn, og saa paa Kloften, var den halv Sels, og da jeg havde godt udsøvet og ingen særlig Nydelse havde af at ligge og drive i Sengen, traf jeg i Klæderne, eller, som fornemme Folk vilde sige, gjorde Toilette, for at komme ud i „the observation car“, og se paa Landskabet. Solen stod just op, og den dejlige friske Bjergluft fra Wyoming's Højland virkede forfriskende i den stille Morgenstund. Men hvorfor var der saa stille omkring mig? Ikke et Menneske at øjne. Det syntes, som om Solen og jeg var de eneste, der var oppe. Da, paa en Gang, gik det op for mig, at vi havde forandret Tid, og mit Ur viste en Time foran Tiden. Kloften var altsaa halv Dem, og det regnes for at være tidligt, naar man er i en Sovevogn, og da endelig den sorte Mand i den høide Dragt kom ind til mig i Paaklædningsværelset, fortalte han mig paa en van Maade, at jeg ikke havde faaet den rigtige Slags Dværgeske, at dannede Folk bliver vant i Rejden til og paa Formiddagen, samt flere saadanne Ting, som jeg egentlig nok vidste i Forvejen; men da han rimeligvis kom til at huse paa, at han endnu ikke havde faaet Betaling for at puble mine Stabler, saa blev han paa en Gang saa omhyggelig for at fralægge mig det altammen og valte Skylden for det hele over paa mit Ur, som jo ogsaa bitterligt havde sejlet. Jeg undskyldte mig saa paa bedste Maade. Fortalte han, at jeg som Barn var opvokset paa Landet og selv nu boede i Udlandet af en mindre By, hvor vi var vant til at staa op og jordre Søvlens, før Solen kom alt for højt paa Himmelen o. s. v., og da han dertil fik Betaling for sin Mandværd, kom vi snart begge to i Perlehumør.

Landskabet var imidlertid ikke meget tiltalende. Endeløse Hedestænger saa langt Øjet kunde række. Det hvide Sand skinnede igennem alle Vegne kun delvis dækket af Totter af Sagebrus, Dværgcedar og lignende Planter, som af Naturen er næjsomme. Et enkelt Sted kom vi forbi en lille Sø midt i det øde Landskab. Øerne er smaa og langt imellem dem, og sjældent ses en Familienbolig paa Landet, thi det dyrtes ikke; Øerne vokser op omkring Gruberne. Det hele gik et trist Indtryk. Saaledes ser det ud langs Vægen, hvordan det saa ellers ser ud andre Steder.

Fra Wyoming faldt Jorden ind i Utah, og efterhaanden forandrede Landskabet sig, idet vi mødte naturlige Partier. Vi var nu mellem 6 og 7 Lufind Jod over Havet, og jeg vil begynde med Castle Rock. Det er en yndig Fremtoning i Naturen. Klippen ligner en Borg, som staar lodret ud mod Vælegemet. Ørangsigtigt som om Vorgen var bygget, havde Binduer og Døre, Støbehuller og tilfældige Mure og Volde; og naar Fantasien lidt Spillerum, synes man at skimte baade Borgherren og Fruen, baade Lærner og Svende, og det er let forstaaeligt, at Jolkefantasiens har givet den Navnet: Klippeborgen.

Denne Egn giver i det hele taget frit Spillerum for Fantasiens. Nu lærer vi forbi en Klippe af rød Sandsten. Den staar ud imod Væsporet med en starp kant, formelt som Bougen paa en Oceanampere. Den øverste Del bestaar af lise Klippeblokke, kastede mellem hverandre, og imellem dem Jord og Græs. Efterhaanden som Distancen fra den bliver større, ser vi baade Mast og Storten, Kapitajens Drog, Bagtaarn etc. Her over Dækket vokser Dværgcedren, lille og mørk, og saaledes er der baade Mandskab og Passagerer. Under Togets Slingeren har man en Fornemmelse, som om man sejlede, og saa er der ikke langt til at drømme.

Et Sted er en Klippe, der i Afstand ser ud som et Hus med sladt Tag, paa hvilket sidder tre kæmpe-

Er det fornuftigt

at lade Deres Penge ligge i Banken, til 3 eller 4 Procent, naar der findes saa mange, ligesaa sikre og i mange Tilfælde mere sikre Pladser for Pengenes Anvendelse, hvor Fortjenesten beløber sig fra 10 til 50 pCt, ja endog nærværd 100 pCt.

Hvad er vel mere sikkert end late Klases vel beliggende Land i gode Distrikter? Eller Byggelotter i Byer, hvor anbragt Kapital bringer Dem 100 Procent og endnu mere? Eller at blive Medejere i en Organisation, der er organiseret for at sætte Dem i Stand til med smaa Indskud at opnaa i Forhold ligesaa stor Fortjeneste som Bankøren og Kapitalisten i deres Forretninger?

Skriv straks efter fri Oplysninger, Kort og Pamfletter (om De ønsker, paa Norsk) til:

Henricks-Halvorson Co., Ltd.,

Canada Office: 131 A, 8th Ave., West, Calgary, Alta., Canada.
U. S. Office: Minot, North Dakota.

NORDISK KONVERSATIONS-LEKSIKON.

Indeholdende Forklaring over vigtige Navne, Genstande og Begreber, som forekommer under Læsning og i Samtale. 3die Udgave, med Supplement.

Tilsammen over 6000 Sider indb. i 6 smukke og holdbare Bind med brun Læderryg og Hjørner, og Titel i Guld.

Nu kun \$12.00.

Dette fortrinlige Værk bør ikke savnes i nogen Samling af danske eller norske Bøger, naar det kan faas for en saadan Pris. Kartoneret faas Værket for \$8.00.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Lave Takster

paa gennemgaaende Billetter direkte fra Danmark, Norge og Sverrig med den nye

Norge - Amerika - Mexico Linies

tre nye Dampere

„Texas“, „Noregna“ og „Mexicano“.

Danish Luth. Publ. House,
Lokal Agentur,
Blair, Nebraska.

store Ugler og er saa kærterfulme efter os.

Øcho er en lille elendig By. Posthuset er af en saadan Bestaffenhed, at Uncle Sam burde rødmø over hele Kroppen af Skam. Der er kun en Ring i hele denne Glendighed af en By, som fængslede min Opmærksomhed, og det er et Hus, som ikke er bygget i sidste Uge; men ægte gammeldags Binduer, med 12 smaa Ruder i hvert, ud af hvilke titter Geranier, Nellikser og andre Husblomster i Overflodighed. Omkring Huset er en Have, om Haven et Stakit, og det hele er holdt i den nydeligste Orden. Jeg vilde gerne have vidst, om det ikke skulde være en Danfær, som bor der. En af disse ganske almindelige, solide Danfære, som er vant til at komme op om Morgenen, tidstnok til at holde Hus og Have i Orden og holde Snavet fra Dørene.

Her kommer vi nu forbi, hvad er kaldt: „The Devils Slide“. Helt oppe fra den kæmpehøje Top og lige ned til Væsporet staar to Rækker flade Stenblokke, stillet paa Enden lig Palliser. Ned imellem er en smal Klippesti eller „Slide“, thi saa stejlt som den er, er den næppe farbar for Mennesker, men er lig en Rutschbane fra Bjergets Top ned til Væsporet, og som den liger der i al sin Billeder baade i Konstruktionen og i Omgivelsene, har Fantasiens atter sat i Gallop og set Djævelen til Afveksling gaa paa Tjov og lave sig et privat Liv.

Men nu begynder vi atter at gaa ned, følgende den dejlige, klare Bjergstrøm, som kommer heme fra Snebjergene, som kun ligger nogle faa Lufind Aen fra os. Naar vi vil en eller anden af mine oplyste Læser indende, at Distancen har nærret mig. Nu, derom vil vi ikke fi- ves, thi jeg beholder alligevel min Mening, at jeg har været Sneen saa nær, at vi med en halv Times Trav kunde have naaet det Sted, hvor vi kunde have sneboldet hinanden midt i Juli Maaned. Men hvor er den klare Strøm dog fristende! Man kan næppe holde sig fra at springe af Toget for at bade i det sølige Vand og fange Hundestejler, akkurat som i Barndomstiden.

Nu har vi de dejlige frugtbare Dale ind imod Ogden og Salt Lake City, hvor man kan vandre baade Søder og Marker og saa en rig Ost. Frugttræerne staar saa frodigt som paa de danske Lær, men drevet stærkere frem af Varmen, og Høet ligger i saadanne Lag paa Engene, at man næppe kan tro sine egne Øjne.

Ogden er en drifftig Etad, et Anvendepunkt for Trafikken. Salt Lake City besøger jeg, om Gud vil, paa Tilbagevejen.

Vi er inde i Mormonernes Land, og — til Trods for de frugtbare Dale, — i Vernes Land.

Saa naaede vi ind i Nevadas og Californiens Sandsten. Binduerne lufkes tæt for at holde det fine Sand ude saa meget som muligt. Og saa her har været Sandflugt. Døre imod Bjergene ligger det hvide Sand i Driber, og snart er vi inde imellem Klitterne. Det varmer stærkt op. En Mand kom just ind i Røgetubeen, hvor jeg sidder og skriver dette, og da han formodentlig syn-